

19 Söndagen efter Trefaldighet

2 Årg. Ev. Joh. 9:1-17, 24-39

I.N.J

Här står jag med mina glasögon i handen och tänker: Sådan tur, att jag inte har några allvarligare synfel! Bara lite närsynthet, brytningsfel och kanske början till en starr, som lyckligtvis går att operera. Men inte än. Glasögonen ger mig tillräcklig synskärpa! Men, funderar jag vidare: Tänk om jag varit blind, precis som mannen i evangeliet! Vilket öde! Jag hade behövt hjälp med det mesta! Men så inser jag: Det var ju ännu värre för honom. Han var inte bara *blind*, hans blindhet betraktades dessutom av omgivningen som ett *syndastraff*. Hur hemskt det än kan låta var det just så man trodde på Jesus tid. Det är detta som är bakgrunden till lärjungarna fråga: "*Rabbi, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?*".

Nu tar ju Jesus kraftfullt avstånd från ett sådant synsätt. "*Varken han eller hans föräldrar har syndat*", säger han. Ändå är vi inte helt främmande från resone- manget och sjukdom är ett straff för synd. "Vad har jag gjort för att förtjäna detta?" – det är nog mer än en som frågat så när de drabbats av sjukdom. Men, som jag läste i en utmärkt bibelkommentar till evangeliet idag: "Vi måste sluta betrakta världen som en moralisk enarmad bandit där man stoppar i ett mynt – en god handling till exempel eller en elak sådan - och får tillbaka ett visst resultat, belöning eller straff". Nej, världen är mer komplicerad än så. Vi lever i en fallen värld. Skapelsen är inte som Gud från början menat. Gud har en fiende och hans skapade verk står under den Ondes attack!

För att visa, att Gud inte är den där hämnar- och belönar-Guden, utan en Gud som vill upprätta, hela och läka sin fallna skapelse, så botar Jesus den blinde! Varför han spottade på marken och gjorde deg som han sedan strök på den blinde man- nens ögon, det kan vi lämna därefter. Det är inte det viktigaste i vårt evangelium idag, utan detta att mannen, sedan på Jesu befallning hade tvättat sig i Siloadam- men, "*kom han tillbaka seende*". Och så långt är väl allt gott och väl. Men berättelsen slutar inte här. Ännu kan vi inte säga "amen". Vad det handlar om idag är om *blindhet* och *seende* på två plan: det fysiska eller kroppsliga och det andliga eller själsliga. Och den stora paradoxen är ju att det är den *blinde* som ser och *de som var seende* som är blinda. Jesus säger det själv: "*Till en dom har jag kommit hit till världen, för att de som inte ser skall se och de som ser skall bli blinda.*"

Man skulle ju kunna hoppats att fariséerna som var så lärda, bibelsprängda och insatta i Mose lag, skulle kunde ha lagt ihop den ena profetian i Gamla Testa- mentet med den andre och börjat förstå att den där Jesus var den gudasände Mes- sias, den som hela Israel väntade på och längtade efter. Men icke så! Det visar oss

en viktig sak: Bara för att du har ”läshuvud” och lyckats med att ta några poäng i teologi vid universitet, så betyder inte det att du har en djupare andlig insikt än den mest olärde. När det gäller himmelrikets hemligheter gäller andra ordningar. Det står så i Joh. 3:27: *”Ingen får något som inte ges honom från himlen”*. Därför läres den bästa teologin, inte vid universitets teologiska fakulteter, utan på knä, i bön inför Gud, med tomma, upplyfta händer. Många gånger är det tyvärr så att de ”höglärda” fullständigt saknar sensorium för himmelska ting och inte har mer andlig insikt än som ryms i en fingerborg. Varför kan man undra? Svaret är enkelt: Man vill själv vara vis! Men det är stor skillnad mellan mänsklig visdom och Guds vishet.

Nu kan man ju tycka att fariséerna visade prov på sunt förnuft och kritiskt tänkande. Man skall inte tro på vad för något som helst! Hade verkligen mannen varit blind från födelsen!? Föräldrarna inkallas och förhöras – det läser vi i det stycke som inte tagits med i evangeliet idag – förmodligen för att predikotexten annars skulle ha blivit för lång. När man väl kommit till klarhet att så var fallet, vill man veta hur det gick till och sedan de fått det relaterat för sig – tar man till storsläggan: Mose! *”Vi är Moses lärjungar”* – säger de med näsan i vädret!. Men tala om ”närsynt” bibelläsning. Inte förstod de att det var om Jesus Mose vittnar (Joh. 5:39). Mannen däremot, han som inte hade deras bildning, inte heller deras samhällsställning och inte hade förvärvat ett enda ynka högskolepoäng i teologi, *han* inser vem Jesus är: *”Om den här mannen inte vore sänd av Gud”* slår han fast *”hade han inte kunnat göra någonting”*. Men en så simple och olärd varelse, skall inte göra sig märkvärdig inför dem som har examina, och menar sig både kunna och veta. *”Du föddes syndig alltigenom, och du skall undervisa oss!”* Och så blir han visad på porten.

Mänsklig vishet och mänsklig lärdom skall vi i och för sig inte förakta. Inte akademiska examina heller för den delen. Men den räcker inte! Av naturen vandrar vi i mörker. Vi behöver hjälp när det kommer till att förstå vem Jesus är och hur mycket vi behöver honom. Det är som i som vi sjunger i en psalm:

*Vi i mörker måste gå,
om ej Anden som du sänder
lär oss att ditt ord förstå
och sitt ljus i själen tänder.*

Det är en stor olycka att inte ha ”fått upp ögonen” för Jesus. Men du som fått det, du vet: Hos Jesus finns allt! Där finns vägen som leder hem till Gud, sanningen som befriar och det eviga livet (Joh. 14:4) *”Hos ingen annan”* än honom *”finns frälsningen”* (Apg. 4:12) Hos honom finns *”vishetens och kunskapens alla skatter gömda”* (Kol.2:3). Hos honom finns *”det ok som skonsamt”* och *”den börda som är lätt”* (Matt. 11:30). Bara han är *”livets bröd”* (Joh. 6:35) och *”levande*

vatten” (Joh. 4:10). Bara han är Mästaren som är värd att lyssna till, Herren som det duger att följa, Frälsaren som försonar och förlåter allt. Så underbart att ha ”fått upp ögonen” för det! Och det stora är: Vi behöver inte irra omkring i mörkret! ”Så länge jag är i världen är jag världens ljus” säger ju Jesus. Det betyder, som jag läste i en bibelkommentar, att ”de som vet att de saknar ljuset och längtar efter det, de ser när ljuset kommer. De som vet vad som fattas dem, de tar emot Människosonen och han öppnar deras ögon så att de ser vem han är och tror på honom”.

Jag kommer att tänka på John Newton – han som skrev psalmen ”Amazing grace” Innan han blev präst i den anglikanska kyrkan var han kapten på en båt som fraktade slavar från Afrika till Amerika. Han befann sig i ett djupt andligt mörker, plågad av ånger och skuld, för sina avskyvärda gärningar. Men, han slapp att gå omkring i ett livslångt mörker. Han fick upp ögonen för Jesus och allt förändrades. Han skriver:

*Oändlig nåd mig Herren gav
Och än i dag mig ger
Jag kommit hem, jag vilsen var,
Var blind, men nu jag ser*

Åter till mannen som varit blind. Han blev botad, men märker vi: Hans andliga insikt eller djupseende, det kom gradvis, från att bara anat vem Jesus var till den fulla bekännelsen: ”Jag tror, Herre”. Det handlar om en insikt som gör att jag får ett nytt sätt att se på Gud, på mig själv, på mina medmänniskor och hela tillvaron. Och detta andliga djupseende - mina vänner – det är något Jesus ger – inget man kan ta sig själv. I evangeliets ord, det som du båda kan läsa och lyssna till, är han närvarande, där verkar han, där öppnar han de andliga förståndsögonen. Och som jag sagt, att få sina ögon öppnade för Jesus, det betyder inte att man är något märkvärdigt, utan att man förstått vem Jesus är och hur mycket man behöver honom. Bekännelsen till Jesus är därför inte en bekännelse för den självsäkre och självgoode, utan för den som inte är något stort i sig själv. Bekännelsen: ”Jag tror, Herre”, ljud inte som en stolt trumpetstöt. Den kom stilla över den botade mannens läppar och följdes av ett ödmjukt knäfall. *Det är tro det. Amen!*

Psalmer: 253, 264, 217, 784, 53 v 3
S.t Clemens, 2025-10-26